

Nedělka 4.4.

Velikonoční neděle, neděle Vzkříšení

Milé děti,

o velikonoční neděli si připomeneme Ježíšovo vzkříšení vyprávěním paní farářky Ivy Květoňové , které se jmenuje

Žena u hrobu, muži za ní a také Tomáš

Biblické texty k tomuto příběhu

Jan 20, 1-29 <http://www.biblenet.cz/app/b?book=John&no=20>

Lukáš 24, 1-12 <http://www.biblenet.cz/app/b?book=Luke&no=24>

Stalo se vám někdy, že jste si mysleli, že máte pravdu, ale nikdo vám nevěřil? Dokonce ani rodiče vám nevěřili? Jak jste se při tom cítili? A co jste dělali? Snažili jste se dál přesvědčovat? Dodávat důkazy, že pravda je na vaší straně?

Kdysi žila jedna Marie. Nemyslím Ježíšovu matku, ale jinou Marii, Marii z Magdaly. Byla nemocná. V hlavě jí strašilo, slyšela děsné hlasy, život byl pro ni hrozným utrpením. Lidé se jí vyhýbali. Nejbližší nevěděli, jak jí pomoci. Pak potkala Ježíše a ten ji uzdravil. Zase se smála, zase mohla být se svými přáteli a hlavně s Ježíšem. S ním se cítila bezpečně. Jenže Ježíše ukřižovali. Marie byla u toho. Bylo to hrozné. Dnes jsou to právě dva dny. Marie je hodně smutná. A taky má strach, že teď už se o ni nikdo nepostará, když bude potřebovat. Dívala se, kam Ježíše pohřbili a teď by moc chtěla ještě zajít k jeho hrobu, rozloučit se. Čekala kvůli tomu až do neděle, protože to byl pro Židy obyčejný všední den. V neděli neplatila přísná pravidla daná pro sobotu jako třeba zákaz chození na hřbitov. A teď konečně vyšlo slunce, tak utíká na hřbitov. Ani jí nedošlo, že se stejně do hrobu nedostane, protože vchod zatarasili obrovským kamenem, kterým pohne jen několik silných chlapů. Ale když tam konečně přijde, tak vidí, že kámen je od hrobu odvalen. Marie se poleká a má strach. Tak rychle utíká do domu, kde byli schovaní učedníci.

Buší na dveře a volá: „Petře, Jane, vstávejte, a honem se pojdte podívat. Kámen někdo odvalil a vzal Ježíše. Prostě tam není!“

Petra tak trochu napadlo, že ta Marie se zase zbláznila, že jí straší ve věži jako kdysi. Vlastně se mu ani nechtělo vycházet z domu. Možná měl strach, že by ho mohli zahlédnout nepřátelé.

Marii bylo líto, že jí učedníci nevěří. Ale nevzdávala se a znovu opakovala: „Vstávejte a pojdte se podívat, Ježíš v hrobě není!“ A tak Petr i Jan nakonec utíkají ke hrobu.

Jan byl na běh vždycky lepší, takže je u hrobu první. Sotva nakoukne dovnitř, vidí, že Marie měla pravdu. V hrobě nikdo není, jen plátna, kterými se omotávají mrtví. A to už dobíhá udýchaný Petr a vidí to taky. Uvnitř se trochu zastydí, že Marii nevěřil. Pak jdou domů, jsou celí překvapení a neví, co si mají myslet. Jen Marie ještě postává u hrobu a pláče. Má strach. Cítí se sama, ztracená.

Po chvíli zoufalství se znovu podívá do hrobu a s překvapením tam vidí dva anděly. A ti se ptají: „Marie, proč pláčeš?“

Marie na to: „Někdo odnesl Ježíše a já teď nevím, kde je.“

Pak se otočila a uviděla nějakého muže. Zdálo se jí, že je to zahradník. Zeptal se jí: „Proč pláčeš? Koho tady hledáš?“

A ona: „Jestli o mém Pánu něco víš, tak mi to, prosím, řekni!“

A muž jí říká: „Marie!“ Ten hlas se jí zdá najednou tak povědomý! Vždyť, vždyť je to Ježíš! Marie má obrovskou radost a už už chce Ježíše obejmout.

Ale Ježíš jí říká: „Ne, Marie, nedotýkej se mě, raději hned utíkej za učedníky a řekni jim, že jsem v hrobě nezůstal, ale že jdu ke svému Otci, k Pánu Bohu. Utíkej, budou mít taky takovou radost jako ty.“

A Marie jde, běží, usmívá se.

Ten den se stalo ještě něco důležitého. Ježíšovi učedníci měli pořád velký strach. Ježíše zabili a oni se báli, že i pro ně si přijdou vojáci. Raději zamkli dveře a vůbec nevycházeli z domu.

Najednou se jim ukázal Ježíš a říkal jim: „Upokojte se, nemějte strach. Podívejte se, jsem to já.“ A ukázal jim ruce probodané od hřebů.

Jeden z učedníků, Tomáš, mezi nimi zrovna nebyl. Možná šel obstarat nějaké jídlo, možná šel zjistit, jaká je venku situace. Když se vrátil, ostatní mu vyprávěli, co zažili. Že viděli Ježíše, že to byl opravdu on. Že viděli rány na dlaních a na boku. Ale Tomáš jim nevěřil. „Kdepak, to jsou nějaké nesmysly. Dokud sám nevidím, tak tomu neuvěřím!“ Asi za týden byli učedníci zase pospolu v domě. Tentokrát s nimi byl i Tomáš. A stalo se, že zase přišel Ježíš a zase byl mezi nimi a uklidňoval je jako před tím. A pak řekl Tomášovi: „Tomáši, pojď ke mně a klidně si sáhni na mé ruce, na ránu v mém boku. Vidím, že nevěříš, tak si sáhni a věř.“ Tomáš si sáhl a uvěřil. Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Modlitba

Pane Bože, děkujeme, že smrt nemá poslední slovo v našich životech. Děkujeme, že jsi nám v Ježíšově vzkříšení dal naději, že náš život nekončí v hrobě, nýbrž že pokračuje k tobě. Jinak než si umíme představit, ale bezpečně v Ježíšových stopách, který jde před námi.
Amen

Můžeme si pustit píseň Už svitlo jitro nedělní, také jsme ji před sedmi lety zpívali na Květnou neděli

<https://www.youtube.com/watch?v=4vXx0ncJAic>